

Rögzítő elemek

A kiegészítő termékek (mint pl.: fóliabádog profilok, viharlécek, rögzítősínek) mechanikus rögzítésére jellemzően a következő termékek használatosak: beütő tiplik, betoncsavarok, Opel csavarok, ritkábban hatlapfejű önfúró csavarok. Ezek különböző átmérővel és hosszban kaphatók.

A hőszigetelések és a lemezes szigetelések rögzítésére, hőszigetelt tetőkön jellemzően valamilyen szigetelésrögzítő készletet (más néven „teleszkópdűbelt”) használunk. Ami áll egy műanyag hüvelyből és egy csavarból, ami lehet önfúró lemezcsavar, vagy betoncsavar. Attól függően, hogy milyen alapfelületbe rögzítünk. Ez egy hőhídhatás csökkentett megoldás, illetve ezzel a megoldással el tudjuk kerülni a lemezek átszúródását is. A rögzítőelemek darabszámát szélszívás elleni számítás alapján határozzuk meg, amennyiben nem készül ilyen, úgy az ÉMSZ irányelvekre hagyatkozhatunk. Létezik hozzá csavartelepítő automata, amivel a tárazott (előre összeszerelt) szigetelésrögzítő készleteket tudjuk telepíteni. Mivel a két összetevőből a csavar a drágább fajlagosan, így a méreteket úgy kell megválasztani, hogy a hüvely a lehető leghosszabb legyen (jellemzően ez néhány cm-el rövidebb, mint maga a hőszigetelés). Hőszigetelés nélküli tetőkön a legelterjedtebb mechanikus rögzítési mód, egy acéltárcsa (a formája általában kör, vagy ovális), és valamilyen csavar, vagy tipli kombinációja.

A lemezes szigetelések rögzítését nagyrészt a toldások alatt helyezzük el. Léteznek olyan megoldások, ahol mezőben is rögzítünk. Ez lehet indukciós eljárással készült rögzítés, de elképzelhető egy többretegű bitumenes tető esetében is, hogy az alsó réteget mezőben (is) lerögzítjük.

Talán itt említhetők még meg a különböző ragasztók, mint pl.: kontaktragasztók, filcragasztók, habragasztók.